

Я НАПИШУ
ТОБІ
ЗАВТРА

маруся щербина

Я НАПИШУ ТОБІ ЗАВТРА

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.161.2-31-93:355
Щ 64

Маруся Щербина

Щ 64 Я напишу тобі завтра [Текст] : повість / Маруся Щербина. —
Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 352 с.

ISBN 978-966-448-475-3

Ярослав живе звичайним життям підлітка: ходить до школи, не може порозумітися з батьками й однолітками, потай від усіх переживає першу закоханість, у вільний час моделює віртуальні світи, а також страждає на астму. Та одного разу батьки відправляють його у літній табір на море, де хлопець змушений долати страхи й шукати шляхи здійснення мрій, знаходити друзів і переживати втрати, цінувати кожную мить і, нарешті, відкриватися світові.

УДК 821.161.2-31-93:355

© Маруся Щербина, текст, 2025
© Наталія Носова, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-475-3

Усі права застережено

*Дарусі Базилевич — моїй «гудзичці»,
якій я вже не напишу — ані завтра,
ані післязавтра, ані будь-коли.
Дякую, що була у моєму житті.
Дякую за твоє світло.*

Коли дуже довго дивишся на сонце, воно засліплює. Ти мружишся, намагаючись урятувати свої очі від того яскравого світла, але погляду не відводиш. Хтозна, чому. Можливо, сподіваєшся, що сонце теж на тебе подивиться.

Я сподіваюся. Мружуся, ховаю погляд між метушливими постатями в коридорі, але стежу за нею. Крадькома, непомітно, потайки. Вона — наче сонце. Засліплює. Копиця рудого волосся на її голові — як тепле м'яке проміння. Уявляю, як воно лоскоче, дивлюся, як підстрибує, коли вона жвавим кроком перетинає коридор, минаючи мене. Тоді я відводжу погляд. Маю відчуття, що дивлюся на неї задовго, відстежуючи кожен її крок, кожен порух, ніби вивчаючи. Насправді ж я знаю її рухи напам'ять. Знаю, як вона закидає голову, коли сміється золотистим дзвінким сміхом, як проводить тонкими пальцями по своїх кучерях, намагаючись хоч трохи пригладити їх, але вони все

одно розлітаються, неслухняні. Знаю, як вона йде: легко, наче летить, трохи підстрибом, упевнено і швидко. Знаю музику її голосу, танці ластовиння в неї довкола носа, її непевні посмикування пальцями, коли вона хвилюється, бісики в зелених очах, коли її щось дратує...

Я таки дивився на неї занадто довго, бо, здається, вивчив усю напам'ять. Закарбував кожне її слово, кожну звичку, кожен недолік. Але які в неї недоліки? Не знаю. Для мене їх немає.

Відводжу очі, коли вона проходить повз. Навіть не проходить — пролітає. Швидко й легко, не затримуючись ні на мить. Мимоволі стежу за її кроками, потайки сподіваючись, що вона таки зупиниться. Хоч би на мить. Може, кине на мене хоча б один погляд? А може, вже кинула, але звідки мені знати? Я ж розглядаю підлогу. Точніше, порожнє місце на некрасивій коричневій підлозі, де щойно легко ступали її білі кеди.

Тамую зітхання. Дивитися на неї довго-довго, а тоді глибоко й тяжко зітхнути, — то вже, мабуть, звичка. Такий собі умовний рефлекс. Кліпаю, наче прокидаючись. Сонце сховалося, і в очах перестало пекти. Але навколо стало сіро і трохи сумно.

— Ти чого тут стовбичиш, як пам'ятник? — хтось подружньому ляскає мене по плечі, повертаючи до реальності.

Вичавлюю усмішку, що відчувається на губах якось штучно, але за мить перетворюється на найщирішу у світі: Артем має чудернацький вигляд (знову), начепивши на себе щось, що, як не дивно, йому пасує (як завжди). Він просто сяє, явно прагнучи, щоб на нього звернуло увагу якомога більше людей. Густа білява чуприна, погано захована під хусточкою «а-ля бабусина», кумедно випинається назовні окремими пасмами. Сірі очі блискотять з-за велетенських круглих окулярів, таких важких, що сповзли на кінчик гострого носа й ледве там тримаються. Картину довершує ще ледь помітна смужка білявих, як і волосся, вусів над верхньою губою.

Я заходжуся сміхом:

— Ти пограбував Варвару?

— Чого відразу пограбував?! — вдавано обурюється Артем. — Я позичив у неї її неймовірно стильний образ. Пасує?

Він підпирає підборіддя долонями, достоту так само, як це робить Варвара. Часто-часто кліпає очима і складає губи бантиком.

— Надзвичайно пасує, — серйозно киваю я. — Тобі бракує червоної помади й нерівних стрілок — тоді міг би всіх запевняти, що ви з Варварою рідні сестри. Вона тебе вже бачила? Чи ти якась незаконна сестра, яку від неї завжди приховували?

— Бачила, звісно, — Артем облизує губи. — Ми з нею сфоткалися й домовились, що десятка з фізики мені гарантована.

— Домовся й за мене! — пирхаю я, але Артем удавано смутнішає.

— Не можу. Тобі доведеться нап'яти хустку і напахтитися смердючими парфумами, інакше у клуб старих любителів фізики не приймають!

— От лихо! — ми обоє заходимося сміхом, аж на нас починають озиратися учні та вчителі.

— Що за маскарад, Артеме? Ярославе, чого ви регочете? Дуже прошу, проходите, будь ласка, у клас! Урок уже давно почався! Ви хіба не чули дзвоника? Артеме, поверніть окуляри та хустку Варварі Петрівні й заходьте у клас. Маю для вас кілька новин.

Сюзанна Олексіївна минає нас плавно і повільно, звівши голову так високо, наче несе на ній важезну корону.

Її старомодна сукня похитується з боку в бік у такт крокам, хитромудро закручена зачіска також легенько рухається, коли вона ледь помітно хитає головою, а підбори вистукують, утворюючи у спорожнілому коридорі відлуння.

— Невже щойно коронований король урізав дуба? — голосно шепоче Артем, чекаючи на реакцію вчительки,

але вона не зупиняється, натомість відчиняє двері класу. — Не почула. Старість...

— Я все чую, Артеме! — озивається вона різко й так кидає на нього нищівний погляд англійської леді. — *Hurry up, sir!* А ви, Ярославе, — у клас, негайно!

Артем здіймає руки догори й кількома кроками долає відстань від підвіконня до сходів. Злітає ними нагору. Його кроки поступово стихають, я лишаюся з Леді наодинці.

— Заходьте, містере! — каже вона вже ласкавіше. Схоже, дратує її лише Артем.